

Ezekiel jele

Kulcsvers: „Így Ezekiel jel nektek; mindazt, amit ő tett, ti is tegyétek; és amikor ez bekövetkezik, tudni fogjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.”

Ezékiel 24:24

Kiválasztott igeszakasz:

Ezékiel 24:15-27

Ezekiel jele fájdalmasan mélyreható. Felesége, akit az Úr „szemed vágyaként” írt le, hirtelen meghalt – „egy csapással”. A veszteség és a bánat érzéseit még tovább súlyosbította, hogy az Úr megparancsolta Ezekielnek, hogy ne mutassa ki nyilvánosan gyászát. „Ne siránkozz, ne sírj, ne folyjon könnyed! Csendben sóhajtozz, ne gyászold a halottat; köss turbánt a fejedre, és vedd fel a szandáloedat; ne takard el a szádat, és ne egyél az emberek bánatának kenyerét. Így szóltam a néphez reggel, és este meghalt a feleségem; másnap reggel pedig úgy tettem, ahogy parancsoltak nekem.”
Ezékiel 24:16-18

Mi tette Ezechiált képesnek arra, hogy elviselje ezt a nehéz parancsot? Úgy gondoljuk, hogy egész életen

át tartó, engedelmességgel és szolgálattal jellemezhető Isten iránti odaadása mélyen gyökerező hitet alakított ki benne; olyan hitet, amelyet Jób is kifejezett: „Ha meg is ölt engem, én mégis bízom benne.” Jób 13:15

Felismerjük, hogy az isteni bölcsesség működött, amikor Isten Ezekiel személyes tragédiáját Izrael nemzeti tanulságává alakította. Hogyan kapcsolódtak egymáshoz ezek a két esemény? Egy dologban voltak közös: „szemed vágya”. Ezekiel számára ez a felesége volt. Izrael számára ez Salamon temploma volt, nemzeti politikai rendszerük szimbóluma.

Az izraeliták nyilván kíváncsiak voltak a próféta viselkedésére. Furcsa volt, hogy nem gyászolta feleségét, és tudták, hogy Ezekiel cselekedeteinek gyakran isteni szándéka és jelentése volt. Kérdezősködtek erről. Az emberek azt mondták neki: „Nem mondd el nekünk, mit jelentenek számunkra ezek a dolgok, hogy így viselkedsz?” Ezekiel 24:19

Ezekiel így válaszolt nekik: „Üzenet érkezett hozzám az Úrtól, és azt mondták, hogy adjam át ezt az üzenetet Izrael népének. Így szól a Felséges Úr: Megszentségtelenítem templomomat, a biztonságotok és büszkeségetek forrását, a helyet, amelyben szívetek örömét leli. Fiaitokat és

leányaitokat, akiket Júdában hagyatok, karddal lemészárolják. Akkor úgy fogtok cselekedni, ahogy Ezekiel cselekedett. Nem fogtok nyilvánosan gyászolni, és nem fogtok vigasztalni egymást a barátaitok által hozott ételekkel. Fejeteiket letakarva tartjátok, és szandáljaitokat nem veszitek le. Nem fogtok gyászolni és sírni, hanem elsorvadnak bűneitek miatt. Nyögni fogtok egymás között minden gonoszságért, amit elkövettetek.” 20-23. versek

A templom elpusztul, a nemzeti állam megszűnik, és Izráel népe fogságba esik vagy meghal. Így Ezekiel „jel” volt, amint azt kulcsversünk is megjegyzi. A csapás bekövetkezett, és semmilyen gyász nem tudta elhárítani. Izráel fogságba esett Babilonban. Izráel népének kollektív lelkiismerete fájdalommal teli volt, ami a 137. zsoltárban található gyönyörű verset eredményezte. „Babilon folyói mellett ültünk és sírtunk, amikor Jeruzsálemre gondoltunk. Elraktuk hárfáinkat, és a nyárfák ágaira akasztottuk őket. Mert fogvatartóink dalokat követeltek tőlünk. Kínzóink ragaszkodtak egy vidám himnuszhoz: „Énekeljete nekünk egy jeruzsálemi dalt! De hogyan énekelhetnénk az Úr dalait egy pogány földön? Ha elfelejtetek, Jeruzsálem, akkor jobb kezem felejtse el, hogyan kell hárfán játszani. Nyelvem ragadjon szájpadrólomhoz, ha nem emlékszem rád, ha nem teszem Jeruzsálemet legnagyobb örömömé .”

(Zsoltárok 137:1-6). Ezekiel jeléből fakad a megrendítő érzés.